

Дощ посріблив давно невмите небо.
Зітхає червень, зморений теплом.
Сховаюсь в мушлю снів сама від себе,
Немов мене ніколи й не було.

А світ сіріє, мов ось-ось заплаче.
Чи в нього серце випало з грудей?
Ховаюся у мушлю від нестачі
У хмарах срібла – і добра в людей.

Нема й нема... Та в сіро-нещасливий
Туманний день (не день – дрімучий ліс!)
Шукаю в небесах маленьке диво –
Блакиті клаптик, що з-під хмар проріс.

Прекрасна ніч. Невпинно, неповторно
Стікає літо з неба в наші сни.
Ще трохи – і дрімота все огорне,
В колиску покладе аж до весни.

Та поки є теплінь – прокинись, світе!
Піснями, дивом, квітом запалай!
Нехай бринить, нехай царює літо,
Хай папороті цвіт освятить гай.

Прекрасна ніч. Купайлівська. Озерна.
Гарнішої не буде, далєбі.
В цій ночі ти – в цім Всесвіті – мізерний,
Але величний Всесвіт, що в тобі.

ТРИПТИХ ДЛЯ ДВОХ СКРИПОК

I. Соната G–moll. Нічна феєрія

Яка сьогодні ніч! Дзеркальна... майже повня.
Мороз ще не почавсь, а вже осточортів.
Та виливає місяць із себе сни назовні,
Мов сипле перл разки – прекрасні, невимовні,
І сняться нам казки як відблиски життів.

Ця ніч – це божество. Колись отак молились:
У небо звівши лик, до світла серед тьми...
Стою посеред ночі – праправнучка зими.
Метіль, як до сестри, до мене прихилилась.
...Отак колись під ніччю стоятимемо ми.

Яка сьогодні ніч! Нема в ній зла ні крихти,
І затишок із вікон на зорі погляда.
До ранку ще віки. Молюсь, аби лиш встиг ти
Тим снігом із душі усі образи змити,
Аби не заніміла душа в твердих льодах.

II. Dolce. Devoto*

Ненавмисне тебе зачепивши крилом,
Я б тихенько шепнула: «Це вітер – не більше».
Подавала б тобі смак весни за столом,
Сни твої зодягала в нетанучі вірші...

В ніч глуху зазивала б зірок-світлячків,
Щоби не оступився на темних стежинах,
Ублагала б, щоб Місяць холодний зігрів,
Щоб стелилась, мов шовк, злагідніла ожина.

Нишком спокій і радість, украдені з раю,
Поселила б з тобою, в твоїй обителі.
Уві сні я у янгола свого питаю:
Що зробити, щоб стати

твоїм

хранителем?

*Dolce. Devoto – муз. термін, дослівно – «Ніжно. Віддано»

III. Dolente*

Ледве дихаю... стогнуть вітри між гілля...
Ти останній, як смерч, – незборима стихія.
Закипіла вода, захрипіла земля.
Я від страху тремчу, від одчаю – німію.

Де знайти ті слова, щоб підняти вогонь
Із вулканів, що сплять, із душі, що схолола?!
Де шукати притулку для віч і долонь,
І для слів, що несла їм вирватись з горла?

Закричати "Не йди!"?!

Молитов ти не чув!

Ні, я біль відмолю. Я всі рани загою.
... Відпускаю. Іди.
Й за тобою лечу,
Бо у рай і в безодню пішла б за тобою.

*Dolente – муз. термін, дослівно – «з болем»

За О. Слоньовською

Через Вас перестала любити тишу –
В ній серце спокійне, неначе маятник.
Клянуся поставити тому віршу,
Де Вас нарешті не буде, пам'ятник.

Натомість люблю повертатись у ночі,
Де в нас все було "і зоряно, й віршано".
З тих пір в Вас нітрохи не помінявся почерк...
І совісті
ні на грам не побільшало.

Я тут.

Мене не варто ні ждати, ні шукати.

Я увійду в порожній, відкритий день, як в двері

Ще сонної, сліпої, ріднесенької хати,

У сукні в стилі «summer» - пістрявий фон, гербери...

Я тут.

Я не втекла ще. Тримаю ніч за горло,

Тримаюсь за ліхтар – соломинку світіння.

Ні, не рятуй, облиш. Мене туман огорне

Не-видивом пів-тиші, півсну напів-видіння.

Я тут.

Стискають мозок минуцості кайдани,

І давить скроні втоми міцний сталевий обруч.

Ні, я тобі не друг, не янгол, не кохана,

Ніхто.

Та ти боїшся.

Не бійсь.

Я тут.

Я поруч.

Не йняти віри й небу – ось мій щит.
У Вашій грі закони не жіночі,
У Вас й вовки стріляються щоночі
І вішаються сови.

Чи чуєте? Тріщить
Земля, що Вашим щедрим віроломством
Вже, грішна, втоптана сама у себе.
Зчорніле від німого жаху небо
Виховувати буде

оте

благе потомство,

Що житиме в незайманому світі:
Зірки не витоптані, вікна не побиті,
Бджола сідає на гречану віть...
Ця мить прекрасна! Фаусте, спиніть
Її для мене.

Одну дівочо-незрадливу мить,
Мов наречену.

Але –

примара тане без жалю

До тих, хто нею жив, немов проклятий.

І дав би Бог оте блаженство – знати,

Що є він – той причал,

де душу прихилю.

Ти живеш, і це вже смертельно.
По краплині течуть роки.
За тобою слідкують ретельно
Стражі часу, немов вовки.

За життя ти вичерпав ложками
Море тижнів – в'язких, густих.
Твій характер сліпими зморшками
На обличчі на старість застиг.

Ти ідеш по життю тужливо,
Мов на фоні осінніх злив.
Те, що робиш ти – не важливо.
Те важливо, що ти зробив.

Здавалося, це сон, що снівся вічно
І мною снів, як вересень дощем.
А ж я тобі – не просто перша-стрічна.
Я – смуток твій, і кров, і серця щем.

Тобі не стане... ні, не стане гарту
Пройти повз мене снігом навесні.
А я пройду!
Бо знать тобі не варто,
Що ти – осколок дзеркала.

В мені.

Години прив'язані до хронометра,
А я – до годин. І до сонця. Й до тебе.
Сивіє весна. Голова іде обертом.
Дубам неспокійно. У паніці верби.

Ми так симпатично, зворушливо гналися
За щастям-пир'їною, вітром піднятою...
Пустилися з димом. І що нам зосталося?
Дві гривні – додому. До яблунь за хатою.

А час не спиняється, бо як запізниться –
Не встигне віддати борги... із процентами.
Вже вишні й берези сивинами піняться,
А я молода.

І щаслива.

Моментами...

докотилася торба
з високого горба:
кривда у правди
відсудила право
називати річку водою,
а Київ – Україною.
тепер на бляшанках з маргаритками
толерантний напис:
"Ромашки. Без ГМО"

Докричався, чубатий.
Ну, той, що у вишиванці
"Газ у Чорному морі добуватимемо!"

Марк Твен писав:
"Потрусіть свою бабусю!
Ріпа не росте
на деревах"

приймала ванну
в ложці води
слава Богу, обійшлося

як смак бабусиних яблук
як обкладинка улюбленої книги
знайомі мені твої цілунки

мабуть це так просто
не минеться...

ти на моєму місці
вже б утопився
у склянці вина.

* * *

від Сонця до найближчої зорі
сорок трильйонів кілометрів
ти – моя Проксима Центавра
найближчий
недосяжний

спитаю тебе:
пощо звертатися до часу,
коли він оглух
від наших швидкостей,
темпів,
ритмів?

мовчиш, аж тишею поріс,
адже про що говорити з жінкою,
яка тратить час
на роздуми
про час?

* * *

я намалюю нотами
панораму поеми
яку бачила в твоїх очах
одного дня
один раз
і більше ніде
ніколи

а тоді впіймаю риму
і втечу від думки
що лишає опіки

у Ту мить
ти дивився
не на мене

* * *

і коханий коханій

часом

вовк

і поет поетові

часом

шакал

янголи збоку дивляться

не знають сміятися

чи плакати

бо є такі змагання

на світову першість

у себелюбстві

* * *

якщо десь зустрінеш дівчину
здалеку схожу на місяць
а зблизька
на поета
навіть якщо зовсім брюнетку
бійся
бо це я так
прокрадаюся
у тебе

Над життям, мов над віршем, поставлю присвяту.

І годі

Марнувати рядки й сторінки на блукання в собі.

Скіфська бабо, ти бачила все. Ти шукала свободи

Чи губила себе?

Ти не скажеш мені, далєбі...

Лише пальцем торкнувсь металевої стрічки паркану.

Ностальгіє, за тебе я вип'ю цю чашу – до дна.

Стане нас іще менше, та туги

менше не стане,

І від жодних благань ще не плакала ця стіна.

Над кожнісіньким днем розставляю епіграфи. Досить.

В мене совість – як скло. Кожен гріх – і блажен, і свят.

В мене вірші – мов діти, без заголовків і босі.

І душа в мене повна епіграфів і присвят.

Вчора світ розтяла сумовиця...
Це як райдуга, тільки сіра.
Нам судилось горіти, любиться,
Та не вічно, а так – уміру.

Знаєш, річ тут уже не в градусі,
Не в зуроченні, психосоматиці.
Ти сьогодні не маєш статусів,
Ти процвиндрив себе. Маєш знати це.

Ти сьогодні не маєш титулів,
Ти актор не драм – водевілю.
Я для тебе більше не житиму,
Та любитиму божевільно.

Це нічого не значить. Це значить ще менш, ніж нічого.

Але марні надії підводять пекельні крила...

Ну, подумаєш – танець...

І пригоршня голосу твого.

Ось і все... (Боже, чуєш? – я з ним не вві сні говорила!)

Це нічого не значить. В морозних туманах січневих,

Коли падає сніг і вкриваються інеєм вії,

В електронних конвертах з печатками не-сургучевими

Оживають думки, що когось я самотнього грію.